El gos misteriós d'Andorra

Un dia, una nena de 15 anys va escoltar un soroll molt fort a la cuina de casa seva, quan els seus pares NO hi eren. La Laia va baixar a la cuina amb un objecte afilat i punxegut a les mans per si passava alguna cosa, però resulta que va encendre el llum i no hi havia ningú. Va tornar a apagar el llum i va pujar a l'habitació a dormir.

L'endemà, es va despertar marejada, amb moltes ganes de vomitar i sense ganes de fer res. La seva mare va picar a la porta, ja que la Laia havia d'anar a l'institut. Un cop la Laia va sortir del llit, la mare se la va quedar mirant fixament, com si a la Laia li passés alguna cosa a la cara o al cos.

La mare va fer un crit molt fort i el pare va arribar a l'habitació molt ràpidament. Quan el pare la va veure, també va cridar. La Laia va sortir corrents cap al lavabo per mirar-se i, de cop i volta, es va escoltar un crit i un cop molt fort, ja que es va mirar al mirall i va veure que tenia tota la cara inflada i amb esgarrapades. Va començar a plorar molt pel mal que li feia la cara. Al cos tenia diverses picades, com si fossin d'algun animal que li hagués provocat una reacció al·lèrgica.

De sobte, van picar a la porta i… eren els veïns del costat, que eren nous a l'edifici. Els pares van baixar corrents i van obrir la porta.

—Hola, està tot bé per aquí? —van preguntar els veïns.

—Sí, sí, tot bé —van contestar els pares nerviosos.

—Segur que va tot bé? —van preguntar, sospitant d'alguna cosa.

—Sí, solament és que hi havia una aranya i la nostra filla s'ha espantat i ha donat un cop a la paret per matar-la —van contestar, encara més nerviosos.

—D'acord, doncs nosaltres marxem. Que tingueu un bon dia!

—Igualment, passeu un bon dia!

Els pares, en tancar la porta, van pujar corrents a l'habitació de la Laia.

—Laia, estàs bé? —van preguntar espantats.

—Deixeu-me en pau! —va cridar, plorant i espantada.

—Però, filla, surt del lavabo, que no passarà res, t'ho prometem! —van exclamar.

—No vull, deixeu-me, si us plau!

Es va sentir un cop de porta i la Laia va sortir del lavabo espantada i plorant. No va voler anar a l'escola ni sortir de casa en tot el dia. Va estar tancada a l'habitació, no va menjar res ni va beure ni una mica d'aigua en tot el dia.

Els pares, preocupats per la filla, van picar a la porta.

—Hola, filla, com et trobes?

—Hola, em trobo millor! —va contestar més tranquil·lament.

—Avui sabem que és un dia complicat, però és l'últim dia del segle XIX. Ens agradaria que sortissis amb nosaltres a sopar fora de casa —van proposar, tristos.

—Nooo, no puc sortir amb tots els bonys, ferides i marques que tinc al cos. Aneu vosaltres, ja em cuinaré alguna cosa —va contestar una mica neguitosa.

—D'acord, però menja alguna cosa, que portes tot el dia sense menjar res —van dir preocupats.

—Que sí, pares, menjaré alguna cosa.

—Bé, marxem ja. T'estimem! Ah, i, per cert, tens una sorpresa al menjador que ens ha portat un noi molt simpàtic.

—D’acord, després baixo —va contestar, encuriosida.

Els pares van marxar i la Laia va baixar al menjador. De sobte, es va trobar una caixa que s’estava movent. La va obrir i a dins hi havia…

—És un gos! —va cridar d’emoció.

De cop i volta, el gos va començar a bordar molt fort i a córrer per tota la casa, com si estigués perseguint algú.

La Laia es va quedar al·lucinada, però, de cop i volta, va tornar a escoltar sorolls a la cuina. El gos, en sentir els sorolls, va començar a bordar. La Laia es posava molt nerviosa.

—Ding-dong! —va sonar el timbre de casa de la Laia.

La Laia va anar a obrir la porta. Eren els veïns del costat, que estaven molt nerviosos i gairebé plorant de la por que tenien.

—Què passa? Està tot bé? —va preguntar la Laia.

—Què t’ha passat a la cara, al cos…?

—No ho sé. M’he aixecat així després d’haver escoltat uns sorolls molt estranys a la cuina.

—Nosaltres també hem escoltat sorolls molt forts a la cuina i no sabíem què fer. Estem molt espantats. Ens podem quedar aquí amb tu?

Un silenci molt incòmode es va fer entre ells.

—Laia, podem? —van preguntar els veïns.

—Sí, esclar.

—Moltes gràcies! Vols que fem alguna cosa per sopar? Uns espaguetis, una hamburguesa…?

—D’acord, agafeu les coses que necessiteu de la nevera.

—D’acord, tu ves a fer el que hagis de fer, que nosaltres fem el sopar.

—D’acord, vaig a ordenar l’habitació, que la tinc…

La Laia va pujar a ordenar la seva habitació, ja que havia estat tot el dia tancada a l’habitació i estava feta un quadre. La roba era per terra, el llit estava sense fer i, bàsicament, estava tot cap per avall.

Els veïns estaven preparant el sopar sorpresa per a la Laia mentre ella endreçava l’habitació.

De sobte, al cos de la Laia van començar a aparèixer símbols estranys formats per les ferides que tenia al cos. Va baixar ràpidament a veure els veïns.

El gos va començar a bordar molt fort, més fort del que era normal, i els veïns i la Laia es van quedar amb una cara que…

Els veïns no sabien què fer al respecte i li van preguntar a la Laia:

—Laia, anem corrents a l’hospital! No és normal res del que està passant avui!

—Però hi han de ser els meus pares —va dir espantada.

—Ara els truquem, però anem a l’hospital —van contestar, intentant tranquil·litzar-la.

—D’acord, anem! —va contestar més tranquil·la.

Els veïns i la Laia van sortir de casa corrents cap a l’hospital per veure què li estava passant al cos.

El gos es va quedar a casa bordant, com si hi hagués alguna cosa, però no sabíem què era.

Un cop la Laia i els veïns van arribar a l'hospital, es van trobar amb els pares de la Laia i van començar a parlar del que havia passat.

—QUÈ HA PASSAT?! —van cridar els pares.

—Estàvem a casa vostra amb la Laia i, de sobte, li han començat a aparèixer figures estranyes al cos. També el gos ha començat a bordar molt fort.

—COM QUE EL GOS?! —van dir amb un to molt fort.

—Ja us ho explicaré, ara no és el moment —va dir la Laia.

En entrar a l'hospital, la van atendre immediatament, ja que cada cop estava pitjor.

Els metges van portar la Laia a una habitació d'urgències, ja que cada vegada tenia més ferides i li feia molt mal tot el cos.

—No havia vist mai unes marques com aquestes! Sembla que formin un símbol! —va exclamar el metge.

—Doctor, si us plau, ajudi'm! Tinc molta por! —va dir la Laia.

De sobte, les llums de l'hospital es van apagar i es van sentir uns lladrucs molt forts al passadís.

—Què ha estat aquest soroll?! —va preguntar la mare.

Quan les llums es van encendre, van veure el gos misteriós davant de la porta. Portava una clau daurada penjada al coll.

—Però com ha arribat fins aquí?! —va preguntar el pare.

El gos va mirar la Laia i va començar a bordar. De sobte, les ferides de la noia van començar a brillar de color blau.

—Ara ho entenc! Aquest gos apareix en una llegenda antiga d'Andorra. Diu que cada cent anys escull una persona per protegir un secret amagat a les muntanyes —va explicar el metge.

La Laia es va aixecar del llit i va caminar cap al gos.

—Laia, no t'hi acostis! —va cridar la mare.

Però ja era massa tard. El gos li va deixar la clau a les mans i una veu misteriosa va ressonar per tot l'hospital.

—Laia, només tu pots evitar que la maledicció es compleixi! —va dir la veu misteriosa.

De sobte, tots els rellotges es van aturar a les 23.59.

La Laia va mirar els seus pares, espantada.

—Què està passant? Quina maledicció?! —va preguntar la Laia.

El gos va començar a caminar cap a la porta de l'hospital, mirant-la perquè el seguís.

La Laia va agafar aire i va fer el primer pas cap a la foscor.

Però el que va descobrir aquella nit a les muntanyes d'Andorra canviaria la seva vida per sempre…